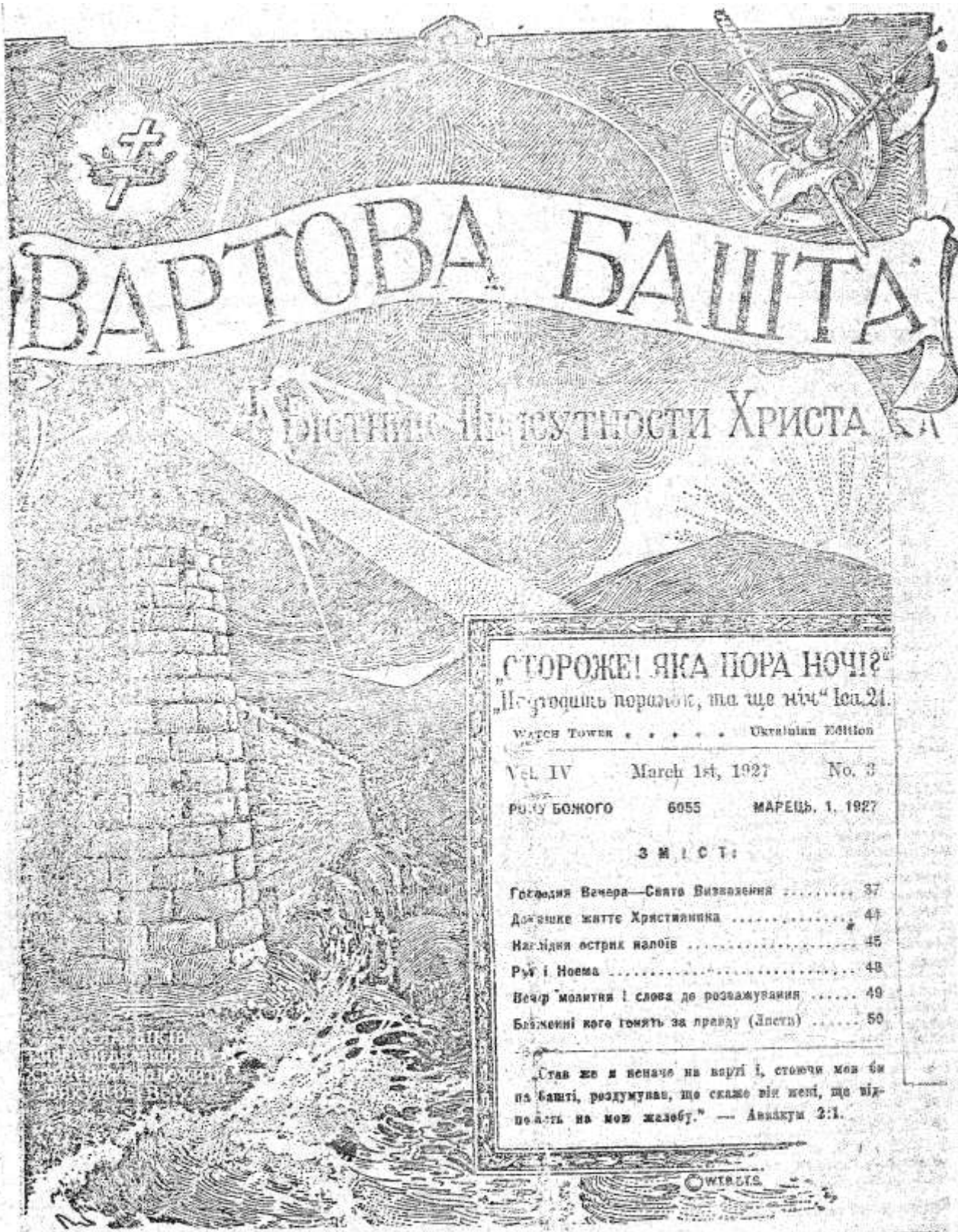

ВАРТОВА БАШТА

ЖИВІСТЬ І ПРАВОТУ ХРИСТА

СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?
"Не сподіюсь поразити, та ще ніч" Іса. 21.

Watch Tower Ukrainian Edition

Vol. IV March 1st, 1927 No. 3

РОК БОЖОГО 6055 МАРЕЦЬ, 1, 1927

З М І С Т:

Господня Вечера—Свято Визволення	37
Домашнє життя Християнина	41
Насліддя острів налорів	45
Рух і Ноєва	48
Вечір молитви і слова до розважування	49
Близькості кого гонять за правду (Дієти)	50

"Став же я неначе на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мов жалобу." — Авіакум 2:1.

На землі переполох народів у захолаті, як зареве море та філ. І омерзять люд від страху та домиждня того, що прийде на вселенну (на всіх людей): сили бо небесні захитаються. . . Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Випросяться і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наближається шлюнок ваше. — Мат. 24:33; Мавс. 13:29; Лука 21:23.

— СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ —

СЕЙ ЖУРНАЛ служить головно на се, щоб показати поведіння св. Письма та поучення в нього; ширити науку Ісуса та помагати дітям Божим при студіюванні Біблії. Він показує, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу належ.

Журнал бережить сеї єдиної і правдивої підстави наші Християни, котру загально всі відкинули, а саме ВЕРНУ (відкинувши) догматичною пром. (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на вигук за всіх.“ (1. Петра 1:19; 1. до Тимотея 2:6) Будучи на сім фундаменті: золоте, срібне дороге каміння-жемчуги слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), даючи нам слово журналу, а показати, всім як є свідомість тій, котра була укрита в Богі . . . , щоб тепер обхилилась через Церкву вельми проповідати Боже. — „котра в наших родах (місах) не була обхилена людськими силами, так як тепер є нова обхилена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є повелюванням від вірних партій, єскт, чи віросповідань, яких натерили собі людє; а старяться познати своє слово відкрити у всіх під Божу волю в Христі, як учить слово св. Письма. Даного можемо сміло говорити і розбирати слово Божє, яке головно Ісус, відкрити до того, як моя Бог у дії своїй музирати розумити його слово. Наше становище не є догматичне, але слово; бо що знаємо се твердити, наючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми як ті слуги, що виконують Божу службу; даного рішимо наші, що має бути поміщене в сім журналі, а що ні, залежить від нього, як ми розуміємо його слово, науку його слова, аби скріпляли людей у довірі Божій і в вірності. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, щоб досліджували кожне написане тут слово про виходи поведіння слова Божого, і тому для кожного просимо наводити уважно уважно і стилі своїх впробів і асоціацій.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ШО КРИЄВА — се храм живого Бога, се особливе „дво ртє його“; та будова його відбувається через цілий євангельський вік, — від часу, як Ісус Христос став Відкупителем світа і згодних каменем свого храму. Через сей храм, як тіло, він буде докінчений, Бог відродить загословлення на „вік віків“ і тоді вони будуть мати приступ до нього. — 1. до Кор. 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 21; 1. до Мат. 28:19.

Хто в тім часі творить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвящається йому, свого буде Він обтісувати, донаповняти і випалювати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих каменів“ з „вибраних цеглин“, тоді великий Учитель-Містер зберє їх разом при першій поспрессії. Тоді се Церква наповниться його славом і станеться місцем стрічі між Богом і людьми через цілих тисяч літ. — Одержанне 15:5-8.

Відаємо наші для Церкви, як і світа, а, що „Ісус Христос з ласки Божої повин смерті за всіх“, стався „викупом за всіх“, і що Він буде правдивим світом, що просвіщає кожного чоловіка, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Мат. 1:9; 2. до Тимотея 2:5, 6.

Надія Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде бачити його таким, яким він є,“ буде „учасником Божої слави“ і буде мати участь в його славі, як його єдинородний син. — 1. Йован. 3:2; Йован. 17:24; до Римлян 8:17; 2. Петра 1:4.

В теперішній часі Церкви, святи, має усовершити себе до служби в будучності, має розвинути в собі всяку ласку: бути Божими свідками перед світом і приготувати себе на царів і священиків в будучних віках. До Ефеє. 4:12; Мат. 24:14; Ол. 1:6.

Надія світа лежить в благословеннях, в котрих довідаються і отримають наші люди через Царство Христа. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виконати, отримають з рух свого Відкупителя. проповіданої Церкви все те, що Адам утратив; а умерті в Христі і несправні будуть **ВНЕШЕНІ**. — Діян. Апостолів 3:19-20; Ісаїя 35.

WATCH TOWER BASHA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Prices: United States, \$1.00; Canada and
35 Centimes Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦІОННИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором
комітету, в склад котрого входять: J. F. Rothertford,
N. E. Van Amburgh, J. Hemery, H. H. Barber, E. J. Coward.
Важкі статті уміщені в англійським журналі, читач і удо-
бро найменше трьох братів. Журнал виходить на кількох мовах

Переплати на Вартову Башту на рік виноситься в Сполучених
Державках \$1.00; для Канади \$1.50; для Галичини 5 zł; для
Чехо-Словаччини 30 кор.; для Бельгії 100 франків; для Франції
20 франків; для Бразилії 10 міларедіт; для Аргентини 3 песа.
Грошові перекази адресувати тільки так:
Watch Tower, (U.S. Dep't.) 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

Переплату в Сполучених Державках Америки можна посылати
поштою-ордером або через Експрес поштових або банківських пере-
казів. З Канади і прочих країн треба посылати переказу
Міжнародним поштовим переказом.

Важко для перекладачів! Б ми є такі ж зичай, що не виста-
димо спеціального повідомлення, що стружимо належності, які
не повідомляють, що перекладач спільно, а тільки розмаїтно
се наші адреси.

Дякуємо, що не пошукує надати за наш журнал, а хочуть
наше читати, писати до нас, а всі є се попросити.

Навчальна, що в *Hamilton Ontario—Canada* — відбувається
приватна загально конвенція в днях 25, 26, 27 Квітня 1927.

Не інформації писати:

R. Korystynski, 239 Brant St., Hamilton, Ont., Canada.

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИЦЬКОГО

Minneapolis, Minn.	April 5	Philadelphia, Pa.	6
Conrad, Minn.	6, 7	Woodbine, N. J.	7
Joliet, Ill.	8	Milville, N. J.	8
Chicago, Ill.	9, 10	Philadelphia, Pa.	8
Gary, Ind.	11	Phoenixville, Pa.	9
Flint, Mich.	12	Frankville, Pa.	10
Detroit, Mich.	1, 14	Colver, Pa.	12
Hamilton, Ont.	15, 16, 17	Johnstown, Pa.	13
Buffalo, N. Y.	18	Carnegie, Pa.	14, 15
Erie, Pa.	19, 20	McKeesport, Pa.	16
Youngstown, O.	21	Indiana, Pa.	17
Akron, O.	22	Monessen, Pa.	18, 19
Cleveland, O.	23, 24	Vestaburgh, Pa.	20
Buffalo, N. Y.	25	Brownsville, Pa.	21
Elmira, N. Y.	26, 27	Butler, Pa.	22
Albany, N. Y.	28	Pittsburgh, Pa.	23
New York, N. Y.	29	Youngstown, O.	24
Pasadena, N. J.	30	Akron, O.	25
New York, N. Y.	May 1	Cleveland, O.	26
Dorby, Conn.	2	Toledo, O.	27
New Haven, Conn.	3	Chicago, Ill.	28, 29
Brooklyn	4	Conrad, Wis.	31
New Jersey	5	Winthrop, Mass.	2

ЧИ БУДЕ ВИХОДИТИ ЗОЛОТІЙ ВІК?

На запит наших братів відповіли, що Товариство не буде
на будуче видавати журнал „Золотий Вік“ в якійш мові
крім англійської і німецької.

Нольський відділ отримав від Президента Товариства таку за-
яву: З досвіду знаємо, що „З. В.“ не має перодження в ніякій
мові, тімач в англійській і німецькій. Тому з кінцем червня
с.р. „З. В.“ в нольській мові заперестане виходити. Тим самим
нема надії на видання його на нійшій мові.

ГЕНЕРАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ

В попередній числі, ми повідомили, що Генеральна конвенція
в 1927 році відбудеться в Торонто — однак заля великих
перешкод, переїзду через границю, така конвенція на нійшій
мові не відбудеться в Торонто.

Отже повідомляємо, що генеральна конвенція всіх Славян-
Братів, відбудеться в той самий час в Детройт, Міч, про яку
подається біліші інформації опися. — Добре буде, коли браття
пожнуть численну участь, бо будуть там піднесені важні справи.

ВАРТОВА БАШТА

Рік IV.

Марець, 1, 1927

№ 3.

Господня Вечера - Свято визволення

„Ви пробували зі мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував Отець мій, царство.
Еван. Луки 22:28,29

Тієї ночі, як наш Спас,
Мав бути заведений на страсть,
Він хліб взяв на благословення,
Передомни, дав і сказав:

Возьміть і їдьте, що дам,
Син ваші серця насичу;
Бо хліб отсей — тіло Моє
За вас і многих дожеле."

Як повечеряв, чашу взяв,
Отцеві подяку віддав.
Вітак подав ученикам:
„За вас — кров свою дам."

„Чиніть се все на спомин мій,
Зміцняйте тим дух кволий свій;
Згадайте все про смерть мою,
Докіль — у славу вас возьму."

Читати св. Письмо, слово Боже, так бачимо з нього, що Бог любить і нагороджає тих, хто є Йому вірний. В повищих словах Його возлюблений Син Ісус Христос виявляє таке саме правило для своїх учеників. За три і пів літа Його вірні ученики все перебували з Ним і терпіли з ним те, що і Він. Коли фарисеї і книжники і архиєреї виступили проти Нього, вони не опустили Його. Вони вірили, що він є Мессією і тому любили Його. Він також любив їх і то більше, як вони Його, бо він був совершенний.

В останній вечір, коли мав вже їх опустити сказав їм ці красні слова і обітницю. Ці слова не відносяться тільки до самих апостолів, але і до всіх, кого небесний Отець притягнув і умістив в тіло Христа. Ісус менше більше таке сказав: У всіх прикрих хвилях ви не опустили мене. Ви все були мені вірні і віддані. Мій Отець заключив завіт-угоду зі мною і обіцяв дати мені царство. Він учинив се, у своїй доброті і тому, бо я радо сповняю Його волю. А тепер я вас запрошую: Умріть зі мною і віддайте своє життя зі мною, а будете зі мною у моїм царстві. — 2 до Тимот. 2:11,12.

Ученики тоді не розуміли добре значіння цих слів. Аж як дух Божий зійшов на них, тоді порозуміли їх і ціль установлення Вечері Господньої. Чим ближче кінця своєї дороги, тим краще розуміють послідователі Господні сю ласку умерти з Христом.

З дрожащим серцем і з великою любов'ю вижидають вірні послідователі Господні дня Вечері Господньої або установлення Памятки смерті Господа Ісуса. Вони нетерпеливо вижидають сеї хвилі, бо люблять Господа Ісуса, і тому, бо Учитель їх дав їм такий розказ, щоб так чинили і тому, бо все там промовляє до їх серця. Щоби всі, хто любить Господа і хто старається заховати заповіді Божі, могли відсвяткувати належимо так сю важку хвилю, подаємо до відома, що Памятка смерті Господньої

або Вечера Господня припадає сього року у п'ятницю 15 квітня по год 6-й вечерм.

Памятка смерті нашого Господа була показана в прообразі через забите пасхального агниці в Єгипті. Щоби ізраїльський нарід не забув ніколи своєї пропам'ятної хвилі Бог розказав, що-би вони рік річно забивали агня на памятку їх визволення з Єгипту, щоби, коли діти поспитають їх на яку памятку вони се чинять, могли їм так відповісти: Се жертва пасхова Господєви, що проходив понад хатами в синів Ізраїлевих в Єгипті, як побивав Єгиптян, а дом наші ізбавив. — 2 Мойсея 12:26,27.

Добре буде, як з надходячим торжеством, подамо коротеньку історію, який був підклад до установлення Памятки смерті Господньої. Хто посвятився Господу може зовсім сміло спитати, що означає се свято? Не тому, якоси браття не знали, але для того, що се є корисне для всіх, і приносить велику ласку всім, розбираємо і розважаємо сю дорогу нам памятку. Бог маючи на думці добро своїх людей, розказав обходити рік-річно памятку забиття пасхального агниці в Єгипті і наслідок того і визволення їх з неволі Єгипетської і так само тепер Памятку смерті нашого Господа Ісуса, котрий був дійсним Агнцем.

Довгі віки обвиняли Бога, що Він самолюбний і дбає тільки о себе, але так не є. Установляючи сю памятку Він не хотів тим звертати уваги на себе, щоби через се мати вдоволення або більшу славу для себе або тим подібне. Бог не є самолюбний; Він сама любов. Через більше, як шість тисяч літ Він день у день оказує своє милосердя і любов зглядом невдячного людського роду, котрий не знає про се і навіть не старається пізнати і подякувати своєму добродієви за всі добродієства, яких зазнає з Його рук. І замість відвернутись від таких, що легковажать собі Його, Він „нахилється, щоб поглянути на небеса і на землю. (Псалма 113:6) Він ласкаво дає пізнати себе

людям, щоб пізнавши Його, могли бути благословенні. Він дає спізнати їм, що Він є їх Богом, і коли спізнають Його, визволяться з неволі хитрого свого ворога, сатани.

“Читаємо в св. Письмі, що в Єгипті повстала перша велика всесвітня держава, котра за впливом сатани почитала многих фальшивих богів і віддавала їм Божу честь. Але правдивий Бог через свого вірного слугу, Йосифа, дав себе їм пізнати. Йосиф, станувши перед Фараоном, сказав йому: Недумай собі царю, що може я своїм розумом толкувати му сон тобі. „Не я ні, Бог, дасть фараонові відповідь упокійну...“ Бог показав фараонові, що Він хоче творити.” В своїй часі сон фараона сповнився. І в такий спосіб Бог об'явив Єгиптянам, що хотів вони не віддавали йому чести а сатані, своєму невидимому богу, то однак Він є в дійсності вищим понад все і може керувати справами Єгипту, не питаючись їх бога сатани.

Безперечно, що фараон, котрий царював за часів Йосифа, поважав його Бога. Але по Йосифовій смерті сатана знова вплинув на Єгиптян і ті забули, як Бог Йосифа виратував їх від голодової смерті. Новий фараон вже зовсім забув на Ізраїльського Бога. Він хочаби наслідувати сатану, казав угнетати тяжкою працею і неволею Ізраїльтян і видав жорстокі закони, якими хотів знищити їх зовсім. Але, що при тім дивне, що навіть більшість самих Ізраїльтян забули на правдивого Бога і віддавали божеську честь халдейським божкам, чи то єгипетським. Тільки невелике число Ізраїльтян як отець Мойсея і ще там інші, вірили в Бога Авраамового. Дятого так Погане, як і Ізраїльтяне, видячи, як тяжко страждає вибраний нарід, питали себе самих: Хто сильніший, чи Бог Ізраїлів чи сатана, бог Єгиптян. Зипит тепер чи маючи се на взгляді, Бог задля себе самого і чи задля своєї слави схоче дати яскраве свідчення о собі, чи учинить се для добра свого вибраного люду?

“Подібний образ, як в Єгипті бачимо тепер серед теперішнього так званого Християнства. Фараон з своїми посіпаками наставниками був образом сатани і його невидимих ангелів. Єгиптяне були образом царства і держав сього віка. Як колись Єгипет над Ізраїльтянами, так вони тепер над правдивими Божими людьми не мають ніякого милосердя. Світ взагалі за винятком невеликого числа послідователів Христа, поклоняється і бе поклоні перед віроісповідниками божками сього світа. Світ не знає о правдивім Бозі; Він немов у якійсь в'язниці, так заволоділи ним сі церковні містеси. Хочаби наставники накладають на них

тяжкі тягарі, то однак світ терпить, бо не знає для себе иншого виходу. Але надходить вже час, що Бог вислухає їх плач і стогін і визволить їх на волю.

“В Єгипті Бог є чудесний спосіб заопікувався Мойсейом. Він зрікся називатись сином дочки Фараонової, а волів терпіти з своїм народом, котрий вірив в правдивого Бога і через се став типом образом Христа а його терпіння були образом терпінь Христа. Бог нагородив його вірність і ужив його за визволителя для Ізраїля. Логічно взявши визволення мусить прийти з приходом правдивого Визволителя, щоб всі, хто мав участь в нім або давав свідчення о тім, могли знати хто є тим визволителем. Позаяк Визволитель мусів об'явити себе, сказати, хто він, дятого Бог об'явив своєму вірному слугі Мойсейові своє ім'я. Бог розказав йому об'явити найперше його ім'я вибраному народові. „Так говорить Господь (Єгова) Бог: Того часу, як вибрав я Ізраїля зняв я руку мою, кленучись перед потомками дому Якового, і об'явив їм себе в Єгипті і зняв руку мою і сказав їм: Я Господь (Єгова) Бог ваш.“ — Езекиїл 20:5.

“Найперше через Мойсея Бог ріжними знаками доказав Ізраїльтянам, що Він є Богом, а відтак перед фараоном і його дворянами. Коли Мойсей в перший раз явився перед фараоном і сказав йому, щоб випустив Ізраїля, щоб той приніс жертву Єгови, Богу Ізраїлевому, то сей так закричав: „Хто є той Єгова, щоб я слухав його голосу“? Тут сей час показалося, що йому більше не подобалося ім'я Єгова, як саме визволення Ізраїля. До сього часу ніхто ще не вийшов на тім добре, хто зневажав святе ім'я Боже. Щоби отже надати своєму імені відповідну честь і пошанівок треба було зі сторони Бога оказати надзвичайне діло. Для насміхачів се діло було дуже болюче, але хто любив ім'я Його, такому принесло весно благословення.

“За упертість фараона впало на Єгипет девять тяжких кар. Коли Фараон просив Мойсея, щоб сей вставився за ним, тоді Бог відвертав кару і тим показував свою доброту як і свою всемогутність. Але надійшов час на визволення Ізраїля. Стало ясным, що Бог не буде в безконечність посылати кари і відтак віднимати їх. Мусіла отже прийти одна велика кара, котра мала доконати своєї ціли. Тому Бог через Мойсея заявив, що прийде на Єгипет ще одна найтяжча кара, коли всі первородні сини в Єгипті і у їх скотини згинуть одної ночі. Щоби Ізраїльтян не спіткала така кара, мусіли учинити се, що Бог розказав через Мойсея.

“Десятого дня сього місяця, що мав від тоді бути початком року у Ізраїльтян, кожда Ізра-

Ільська родина мала взяти однорічне ягня або козла без скази і впровадити його до дому. Вечером чотирнадцятого дня се ягня мали заколоти, а кровю ягняти мали покропити двері і одвірки дому. Опісля всі мали увійти до хати і перебувати там цілу ніч. Ягня мали опісля спечи на огні, та уважати, щоб не переломити ні одної його кістки.

"Сеї ночі мало наступити визволення Ізраїльтян. Тому всі мали бути поубирані, як би до дороги, підперезані і з палицею в руках і у сандалах на ногах, і так споживати спеченого агня, котрого Іли з гіркими зелами. Всі мушні, котрі Іли агня мусіли мати знак на собі Абрамового завіту. З ягняти не сміли нічого оставляти до рана, а если би що остало, мали рано спалити огнем. Ся вечера в єврейській мові названа пессах, що означає поминути а також визволити. Ангел Господень минав Ізраїльські домів і тим самим не убивав первородних синів. Задля крові ягняти зістали вони визволені від смерті.

"Ізраїльтяне, які послухали розказу Божого, захоронили тим своїх первородних синів від неминучої смерті. Ангел, який переходив по Єгипті, щоби виконати кару Богу, бачучи кров на одвірках і дверях дому, минав такий дім. Але Єгиптяне, хотий знали, що говорив Мойсей, не прикладали словам його великої ваги, і тому потерпіли відповідну кару. Не було ні одного дому, де би не було мерця. Се поділяло на Єгиптян і на Фараона. Великий страх перед Богом огорнув їх, але не навернув їх до Бога а тільки допоміг, що вони вигнали зміж себе Ізраїльтян.

"Се, що сталося в Єгипті було образом на будуче.. (до Жидів 16:1) Так поясняє Бог у своїм слові. Він також казав написати Мойсейові про себе, що він був тільки прообразом, а ап. Павло поясняє, хто є тим правдивим Визволителем. (5 кн. Мойсея 18:15; Діяння Ап. 3:23) Мойсей надавався на проробраз Христа, бо він, маючи віру в Бога, зрікся називатись сином дочки фараонової і вирікся називатись сином служби Богу. Його віра була почислена йому за праведність. Тому він був добрим прообразом Ісуса Христа, котрий був святий, непорочний, невинний і відлучений від грішників.

Мойсей поконав фараона і вивів народ Божий на волю. Так подібно і Ісус поконав сатану і стає тепер в обороні своїх людей, за котрих умер. Брат Мойсея, Аарон промовляв до Фараона в імені свого брата. Так подібно браття Христа Ісуса оповідають перед фараонами сього світа як і перед всіма, котрих прообразом були Єгиптяне, що зближається ве-

лика катастрофа, в котрій погинуть всі „первородні."

Єгипетські первородні сини були представителями сили своїх отців. Вони мали бути їх наслідниками і провадити далше політику своїх батьків. Вони були прообразом трьох елементів правлячих „теперішнього лихого світа." Тому смерть тамтих вказувала на смерть, яка постигне всіх теперішніх верховодів світа в часі великої битви Армагедону.

"Кров ягняти виратувала первородних синів Ізраїльських. Через се Бог неначе купив їх собі. Для того кождий первородний син у родині, який прийшов на світ, мав від тепер належати до Нього. Се показувало, як кождий первородний син Сиону буде належати до Бога, буде первоплодом Його сотворіння.

"Іоан Хреститель був перший, який вказав на дійсного пасхального Агня, кажучи: „Се Агнець Божий, який бере на себе гріхи світа." Ісус умер за людей, як жертва викупу. В прообразі Мойсей не вмирав за людей, а тільки пасхальне ягня, котре було прообразом на Ісуса Христа. Ягня згинуло в місто Мойсея. Ягня було заколене в Єгипті, що вказувало, як Ісус умре на землі.

"Треба при тім пам'ятати, що ся пасха була початком завіту, який заключив Бог п'ятдесят днів на горі Синай. Се потверджує св. Писмо. Подавши певні вказівки, щодо пасхального ягняти, Бог так казав Мойсейові: „Позапасуй собі ці слова, бо згідно з ними словами я учинив з тобою і з Ізраїлем завіт." (2 Мой. 34:27) Для того завіт зістав заключений в часі установа пашки в Єгипті, а кров агня пасхального була знаком його (Єремія 31:32); Сей завіт зістав потверджений на горі Синай, коли Мойсей ділав як посередник між Єговою а Ізраїлем. Там посеред великих потрясень природи Бог передав Мойсейові написаний закон.

"Ісус, тому, що народився від діви Марії, котра сама з роду була Ізраїльтянкою, — був Жидовином і був „під законом." Для того Ісус, як Жидовин мусів рік річно обходити пам'ятку забиття пасхального агня, бо сього вимагав від нього Божий закон. Коли надійшов час пашки, Ісус з своїми учениками прибув до Єрусалиму, щоби там відсвяткувати її, бо так приписував закон. (5 кн. Мой. 16:6).

"Було се вечером 14-го дня місяця Авід або Нісана, першого місяця в році по жидівському численню. Коли Ісус був вже разом з всіма учениками в комнаті, закликав: „Бажаєм забавити ся сию пасху їсти з вами, перш аніж прийму муки." Він бажав спожити сию пасху, бо незабаром мав розпочати свої муки аж до смерті. Се мала бути послідна пасха з ними. Незаба-

ром мав Він опустити їх і відійти до свого Отця. І сказав: „Більш не їсти му ї, доки не сповниться в царстві Божому.“ „Не пити му від цього плоду виноградного аж до дня того, коли його пити му з вами новим у царстві Отця мого.“ — Лука 22:18; Мат. 26:29.

“Цілих три і пів літа ходив Ісус і проповідував: Царство Боже наближилось. Він знав, що за кілька годин, він як будучий цар, а тоді, одинокий представитель Божий на землі, буде убитий, аби сповняти се, на що вказувала смерть пасхального агня. З сим моментом забивання пасхального агня, як приписував закон, „взяв хліб, та віддавши хвалу, переломив і дав його своїм ученикам, кажучи: Се єсть тіло мое, що за вас дається. Се чиніть на мою пам'ятку. Так само і чашу після вечері, кажучи: Ся чаша новий завіт у мой крові, що за вас пролита буде.“ — Лука 22:19,20.

“До цього часу пасхальне ягня представляло чоловіка Ісуса, а від тепер сам Ісус назначив, щоби неквашений хліб представляв його тіло. Тому Він і сказав: „Се єсть тіло,“ се представляє мое тіло. Неквашений хліб вказував на те саме, що представляв агнець без казни, імені, що Ісус був без гріха і святий. Дальше кров пасхального агня представляла кров Ісуса, але від тепер вино мало представляти проляту кров нашого Відкупителя. Дятого Він сказав: „Ся чаша новий завіт у мой крові,“ або ся чаша а радше вино в чаші представляє кров нового завіту. З сих його слів бачимо, що кров Ісуса мала лучність з новим завітом, як кров пасхального агня мала лучність з завітом закону.

“Давно перед тим Єгова обіцяв заключити новий завіт з домом Ізраїльським, коли Він зніме дійсно їх гріхи і не буде більше про них згадувати. (Еремія 31:31-34) З сих слів можна було пізнати, що завіт закону учинений через Мойсея стратить свою вартість, а його місце мусить зайняти новий і лучший завіт. (до Жид. 8:7-13) Тому отже надійшов час на заключення нового завіту. Із слів Ісуса видно, що новий завіт зів'язався заключений на горі Голгофті, де його кров зістала пролята.

“Установлення Пам'ятки його смерті було першим кроком до нового завіту. Однак се не означає, що його послідователі, котрі святкують пам'ять його смерті, є під новим завітом. Ап. Павло називає послідователів Ісуса „слугами нового завіту.“ — 2 до Кор. 3:6.

“Св. Письмо говорить нам о трьох великих завітах, які відносяться до визволення людства. Іменно: 1) Богом дана обітниця Авраамови, котру називаємо однобічним завітом, бо Бог

зобов'язав тільки себе самого, що Він учинить се і те; 2) Перший завіт закону, який учинив Бог з Мойсейом, як посередником ізраїльського народу; і 3) новий завіт закону, який учинив Бог з Ісусом Христом, як законним представителем Ізраїля а через Ізраїля і цілого людського роду. Між тими завітами є тісна зв'язь а Пам'ятка смерті Христа лучить їх ще сильніше.

“Перший завіт або обітниця дана Авраамови говорила о насліді, котрим був Ісаак, а котрий вказував на дійсне насліді, яким був Ісус Христос. Старий завіт або перший завіт закону не дав життя нікому, бо ніхто з людей не міг заховати умов завіту. Однак завіт закону послужив для Ізраїльтян як їх учитель, що Бог має замір дати життя людям через новий завіт, і що кров, котрою мається потвердити сей завіт, мусить бути кров відкупителя, котрий опісля стане Посередником і Житте-давцем. Старий завіт показав Ізраїльтянам, що щоби вони могли бути спасенні, мусять мати доконче Спасителя і Посередника.

“Кров пролята на розпочатті завіта закону була кров пасхального агня. Се ягня представляло Мойсея і було убито місто Мойсея. Мойсей був прообразом Ісуса Христа. „Пророка зміж вас, із браття твого, такого як я, Господь Бог твій, поставить тобі; його маєте слухати. . . . Поставлю ім зміж браття їх пророка, як ти; і вложу слова мої в уста йому і говорити ме до них все, що прикажу йому.“ — 5 кн. Мойсея 18:15, 18.

“Закон був тісно лучших річей, що мають прийти (до Жид. 10:1, Тому убито пасхальне ягня в Єгипті було образом Агня Божого, котрий взяв на себе гріхи світа. (Йоан 1:29) Нарід ізраїльський не мав права до життя, бо був у грісі. Закон завіту обіцявав дати ім життя і зняти з них гріх, если сповнять услівя закону. Але виконати се услівя було для них неможливо. Новий завіт обіцяє життя кожному, хто прийме його услівя і буде ім підчинятись. Посередник цього завіту є в силі допомогти заховати сі услівя, если хто хоче їх заховувати. З цього слідує, що через услівя нового завіту люди мусять одержати життя.

“Коли Ісус воскрес з мертвих і вознісся на небеса, то Бог Єгова не уважав за відповідне зразу впроваджувати в життя новий завіт. Він сказав своєму Синови усісти праворуч себе і ждати, аж положить йому підніжком всіх ворогів його. Не тому Єгова так розказав немов би Ісус був невідповідний до роботи, або якби кров його пролята на кресті не вистарчала, щоби бути підставою цього завіту, а тому, що Бог мав на думці вибрати ще одних „слуг нового завіту,“ б о Мойсей на горі Синай, будучи

посередником завіту закону, був образом не тільки самого Ісуса, а також і членів його тіла. "Коли Ісус явився перед своїм Отцем в небесах, тоді сі члени його тіла мали бути щойно притягнені зі світа, покликані і оправдані через їх віру в смерть Ісуса Христа, сплоджені через слово правди і помазані святим духом Божим, котрі мали статись подібним на подобу його дорогого Сина; мали оказати свою віру аж до смерті і опісля воскреснути і бути прославлені з своїм головою. Дальше, як Завіт Закону розпочався в Єгипті і треба було його заховувати, але зівстав підтверджений на горі Синай, так і новий завіт розпочався жертвою Агнця Божого на землі, але мусів бути підтверджений на горі, в небесах, в царстві Божім.

"Ісус подаючи своїм апостолам їсти прісний хліб, а опісля пити вино, сказав до них: „Се робіть на мою пам'ятку." Сими словами Він хотів їм сказати, щоби вони від тепер не святкували пам'ятку забиття пасхального агнця, заколеного в Єгипті, але, щоби святкували або пригадували собі правдивого Агнця Божого, котрий взяв гріх світа на себе. Вони від тепер мали святкувати пам'ятку дійсності а не пам'ятку старих тіней. Інакше сказавши, замість обходити пам'ятку забиття пасхального агнця у Єгипті, вони мали „звіщати смерть Господню, аж доки він прийде." — 1 до Коринтян 11:26.

"Коли Ісус сказав сі слова, Він зовсім певно не бажав собі того, щоби його послідователі думали від тепер лиш о Ним а забували на небесного Отця Бога Єгову. Бо і пасхальний агнець в Єгипті був „агнцем Єгови" і Жиди обходячи пам'ятку сеї хвилі не так мали на думці пасхального агнця, як Бога Єгову, котрий визволив їх з неволі. Подібно і послідователі Ісуса, коли обходять пам'ятку смерті Агнця Божого, Ісуса, не думають лиш про Ісуса, а також і про Бога Єгову, котрий уложив плян спасення і подав нам „невимовний дар," через котрого прийшло для світа спасення. Тому найвища дяка належиться „всесвітньому," від котрого походить всякий дар. Для того і Ісус уважав за відповідне перед розпочаттям ломання хліба і пиття вина подякувати небесному Отцю, а на кінці заспівали псалми.

"Тими псалмами без ніякого сумніву були псалми 113-118. У Жидів був звичай співати 113 і 114 псалму перед вечерею, а прочі по вечері. Сі псалми є названі Аллудя, що значить, „славить Бога," а кінчили словами 118 псалми: „Прославляйте Єгову (Господа)!" Він благий, мудість його перебуває по віки." Тому пам'ятка смерті Господньої повинна притягнути нас ближче до Бога Єгови і ми повинні віддати найперше подяку і честь йому. В такий

спосіб Ісус не величав себе як мученика за справу Божу, а прославляв свого Отця, Єгову, коли установив пам'ятку своєї смерті.

"Значіння пам'ятки смерті Господньої є дуже велике. Ісус не внясвив своїм ученикам зараз, бо тоді вони не могли були цього зрозуміти. Аж, як зійшов на них дух Божий, сила Бога, тоді зрозуміли. Ап. Павло пояснив нам глибокі думки, які крилися в установленню пам'ятки смерті Господа Ісуса. (Гляди 1 до Коринтян 16:16-17. Знаючи, що і хто є тілом Христа (до Римлян 12:5; 1 до Кор. 12:27), можемо порозуміти слова остороги, які подає ап. Павло, щоби члени церкви пам'ятали і часами не їли хліба або пили вина недостойно, і не стали вишні тіла і крові Господньої. Тому він дає таку пересторогу: Нехай же розгледить чоловік себе і так нехай хліб їсть і чашу п'є."

"Господь Ісус має чашу і стіл, і диявол має також. (1 до Кор. 10:21) Правдивий Християнин не може брати участі в обидвох. Він повинен старатись пізнавати хто належить до тіла Господнього. Неквашений прісний хліб представляє не тільки тіло Ісуса, а також його містичне тіло, до котрого покликані є 144.000 членів. Споживаючи в переноснім значінню тіло Ісуса Христа, або віруючи, що Ісус був Мессією і Сином Божим, і відповідно до його науки поступаючи, такий стає оправданий вірою і може бути прийнятий за члена тіла Христового. Як учасники тіла Христового вони отримують ласку умерти з ним, бути убиті з Ним, подібно, як сей хліб буває ломаний.

"Вино в часі пам'ятки смерті Господньої представляє кров Ісусову, яку Він проливав серед терпіння на кресті. По виразним словам Божим крові не вільно було пити під карою смерті. (3 Мой. 17:10) Пиття вина в часі пам'ятки смерті Господньої означає, що хто п'є се вино, сей хоче умерти з Ісусом, як і Він. Тільки хто видержить в спокусах (хто умре з Ним), сей буде царувати з Ним. „Хто умре з Ним, сей буде жити з Ним." Жити з Ним означає, одержати подібний ступінь життя, що й Він, безсмертність. Під новим Заветом людський рід буде мати ласку „їсти тіло Христа Ісуса і через се з кінцем тисячліття осягне оправдання. Але Ісус учинив різницю між його небагатьма учениками а прочими людьми, кажучи: Як не їсте тіла Сина чоловічого і не п'єте його крові, не маєте життя в собі," се значить безсмертності.

* Хто розуміє, що є тіло Христове і він перебуває в тім тілі, може по правді брати участь в пам'ятці смерті Господа Ісуса. Як необрізаний Жидовин не міг брати участі у вечері пасхального агнця, так і хто необрізаний серцем,

не може брати участі в пам'ятці смерті Ісуса. Єгова приказав, щобі свято пасхального агня святкувати тільки в Єрусалимі. Так подібно властиве святкування пам'ятки смерті Господньої може відбуватися тільки в його організації, котру представляв символічно Єрусалим. Тільки хто перебуває в його тілі, як член, сей може брати участь в пам'ятці, бо Він так сказав: „Хто їсть тіло моє і п'є мою кров, в мені перебуває, а я в ній.“ — Йоан 6:56.

“Се велика і рідка ласка, хто може пити чашу Господню. Ця ласка є тільки дана в сім віці. Незабаром всі вірні послідователі Ісусові вишють свою частку. Ап. Павло називає її „чашою благословення, котру благословляємо.“ Чи не маємо дякувати Богу за цю ласку, як Ісус дякував? Так. Щоби мати вино треба видусити ягоду, або завдати її смерть, але для того, хто не, приносить радість. Так подібно чаша в часі пам'ятки смерті Господньої означає символічно смерть тепер і радість вічну в царстві. Радісно є умирати за справу Божу, бо любов Божа є солодша над життя. — Псалма 63:3.

“Пити чашу означає, що хто любить Господа і хоче сповняти волю Божу, сей наражає себе на різного рода досвідчення. Любов до Христа Ісуса і до Бога доведе до смерті і також до радості. В сім значінню треба розуміти слова Ісуса: „Не пити му з цього плоду виноградного аж до дня того, коли му пити з вами новим у царстві Отця мого.“

“Ось видимо царство Боже! Господь Ісус в царстві. Бог Єгова дає йому належну власть і посилає його кажучи: Царю серед ворогів твоїх! Ісус, як найвищий цар і священник стає в обороні імені Божого, котре Він так все дуже любив і радується, що може в такий спосіб прославити Його. Святі на землі бачать вірою цю блаженну хвилю, коли вони враз з Ним будуть пити се нове вино і радуються тепер радістю невимовною.

“І ось увійшов Господь до своєї святині. Анти-типичні священники „сини левієні“ всі вони сиплють великим блеском, а світло від них сине аж до кінців землі. Кождий з них приодітий ризою праведности, яку отримав від Єгови. До них цар Ісус так промовить: „Гаразд, добрий слуго; позаяк у найменшому вірен був еси, то май власть над десятима городами-містами! Винди в радість Господа твого!“ Великою радістю будуть утішатись всі вірні слуги, коли стануть перед лицем Бога Єгови. Тоді вони увійдуть у те царство, яке Ісус завітував їм дати.“ — Лука 19:15,17; 22:29

“Правдинні послідователі пам'ятають однак при тім і на терпіння, які Ісус Христос терпів за-для них, коли обходять пам'ятку смерті Гос-

подньої. Вони дивляться на се свято також, як на визволення для себе, котре вказує на злуку з Господом. Вони бачать, що се їх визволення вже не далеко. (Лука 21:28) Як довго вони живуть, вони пам'ятають на терпіння і муки свого Господа і оповідають про „смерть Господа, аж доки прийде.“ Тому то розумно є, що й тепер вони святкують пам'ятку смерті Господа Ісуса.

“Коли святий дух або сила Божа зійшла на апостолів і просвітила їх розум і вони спізнали дійсне значіння Пам'ятки смерті Господньої, тоді їх серця наповнила невисказана радість. Раньше вони думали і сподівались царства на землі. Тепер побачили, що вони будуть членами дому Божого, родини Божої, будуть в небесах, в домі нерукотвореним. Вони зрозуміли, що побачать Ісуса в Його повній славі і красі, і що він представить їх перед своїм Отцем, і будуть все перебувати в домі Господнім і оглядати його красу (Псалма 27:4) Велика радість їх не буде мати кінця.

“Живучі тепер послідователі Господні бачать, що наміром Божим є не тільки, щобі взяти їх до неба, але, що вони, як члени царства будуть членами великого Посередника нового завіту, через усявія, котрого сповинься обітниця дана Богом Авраамови. Вони знають, що через них, як членів обіцяного насіння всі люди будуть благословенні; що через се насіння стогнуче людство підвігнеться із стану смерті і респіції, і що вони будуть мати ласку поматати послушним приходити до життя і щастя і до повного примирення з Богом.

“Хто знає о сих великих правдах, такого серце наповняє вже тепер велика радість. Такий бачить вірою, як святі Господні скорим крором приближуються до „громади і церкви первородних;“ та що царство Боже близьке і що в скорім часі Новий Завіт увійде в життя. Бачучи, яку участь буде мати в царстві, тому з ще більшою охотою працює він в службі Господній. В своїй службі він старається бути милим Богу і приносити йому честь і славу. Цю службу він вважає собі за ласку і тому охотно працює. Радість Господня дає йому підкріплення і силу.

“Чаша не тільки представляє кров Христа Ісуса, а також є символом радості і дорої надії. Пити чашу в царстві зі всіми членами тіла Христа се само собою розуміється, що буде велика радість. Тому всі члени церкви живучі тут на землі відчують вже наперед се щасте, коли п'ють чашу в час пам'ятки смерті Господа Ісуса.

Екзаменування себе самого

“Члени церкви не мають права екзаменувати один одного і видавати осуд, чи він гідний чи

ні. (Яков 4:11,12) Але зовсім буде на місці, если кождий брат сам себе екзаменує; передо-всім перед памятку смерті Господа Ісуса. Кождий повинен спитати себе, чому він бере участь в Господній вечері, і чи він є у відпо-відній стані серця. Ап. Павло каже: „Нехай же розгледить себе чоловік і так нехай хліб їсть і чашу, не, бо хто їсть і не недостойно, суд собі їсть і не, не розсуджуючи про тіло Господнє.“ — 1 до Кор. 11:28, 29.

„Чому я беру участь у вечері Господній, міг би хто спитати себе? Відповідь: Бо я у-знаю, що Ісус Христос є Сином Божим; що Він є головою обіцяного насіння; що насіння обі-тниць складається з Посередника нового завіту і з царської небесної родини; що Новий Завіт зівстав потверджений кров'ю Христа; що Ісус пролляв свою кров, умерши за всіх людей; що Церкві є дана ласка умерати з Христом Ісусом і хто буде вірний аж до кінця свого життя, той буде мати участь в першій воскресенні і у завідуванні Новим Заветом; що Ісус сказав, щоб я заховував памятку його смерті і я радо се чиню, бо я розумію значіння його смерті для мене, і не тільки для мене, а також для цілого світа; вважаю собі за велику ласку, що я зівстав запрошений мати участь в його смер-ті, щоб мати участь в його царстві. Моїм ба-жаннем є унедожитись його смерті, щоб че-рез се я міг дійти до його воскресення.“ до Филиппів 3:11.

„Постановивши у серці своїм додержувати услів'я нашої угоди умерти з нашим Спасителем стараймося гідно їсти хліб і пити чашу при надходячій Вечері Господній. В теперішнім часі послідувателі Господні повинні о много більше цінити сю ласку, що можуть брати участь в сім святі. Вони, коли кинуть очима по світі, так бачать тисячі і тисячі людей, які на-ходяться в неволі сього вічного ворога, котрі не чули, що Ісус учинив в останній вечір пе-ред своїми муками; вони не знають, ні не від-чувають сеї радості, яка огортає серця послі-дувателів його.

„Зовсім певно, що хто не знає, що Ісус уста-новив вечером перед своїми муками, такий і не може пити чаші Господньої. Такий не спо-живає із стола Господнього, а з иншого стола. (1 до Кор. 10:21) Вони пють із чаші золотої, повної гилоти і нечистоти і блудодіяння її.“ (Одкр. 17:4). Вони не розуміють, хто є тілом Христа. Тому стан їх є дуже сумний. За те як більше ми повинні вглянути в себе і досліджа-

ти себе, чи поступаємо згідно з словом Божим, котре каже, що ми маємо бути „святими, як Він єсть свят.“

„Всі послідувателі Ісуса повинні тепер, як найсильніше стати по його стороні і правди. Світ не хоче про нього знати ні чути. Тому Він стався для них каменем спотикання; і світ паде. Але також він став для своїх послідувателів каменем, на котрім вирізаних семеро очей. (За-харія 3:9), і після нього мірять всіх своїх. Він мірять наші діла і слова, чи згідні вони з сло-вом Правди. Він дивиться на наші наміри; Він знає наскрізь. Тому не спій в сей час, а при-бігаймо до Нього, а він нас улічить. Присту-паймо з чистим серцем до престолу благодати, а тоді будемо могли заспівати словами 118-ої Псалми: „Господь моя сила і моя пісня, він стався моїм спасенням; (буде) голос торже-ства і спасення в шатрах справедливости.“

Питання до уступу:

- 1-3—Який принцип є виражений в навії тепері, і до чого він відноситься? Коли сперше зрозуміли ці слова?
- 4-5—Чому послідувателі Христа розумілися із Навією його 6-10—Як і коли Бог показав світові, що Він є Бог? Чи бі-білість Ізраїляти сперше слушала Бога у вірності? Як се було образом на наші часи?
- 11-12—Чому Бог обрав своє імя Мойсейом? Якими знамен-нями переконав Мойсей Ізраїляти? Що найліпше не подоба-лося Ізраїляти?
- 13-16—Чому Бог віднимав одну одну кару по другій? Яка була остання кара, і як уникнули її Ізраїляти? Як вони могли повалити пасхального агнца? Чому Господь не до-пустив його воскресіння? Що прийшло на бітвінню сеї ночі?
- 17-18—Кого представляв Мойсей? Як Бог почав його? Його представляв Аарон? Кого представляли Кереродні спли-вляти? А кого спли Ізраїляти?
- 19-21—Коли спливаю сперше ангелівного агнца? Де почався агнець закону? А де був потверджений?
- 22-24—Чи Ісус був від законом? Чи Він заховував святе пас-хе? Чи Він знав, що заколювання пасхального агнца пред-ставляло його смерть? Коли, як і чому установили Він Па-мятку своєї смерті?
- 25-27—Яке відношення є між пасхальним агцем а хлібом і чашею? Що Ісус хотів сказати, коли говорив: Се (вино) є моя кров нового завіту?
- 28-31—Випиши три великі заміти; подай їх ріжницю і цілі? Чому Новий Завіт не унішює в силу, коли Ісус воскрес?
- 32-36—Коли Ісус установив памятку своєї смерті, що Він ху-мав, коли сказав: „Се чиніть на мою памятку? На кого ми головне маємо тоді памятувати? Як показав се сам Ісус при кінці вечері?
- 37-45—Хто поклав глибокі річи Памятки смерті Господньої? Як ми їмо його тіло? Як ми є з ланцями з Ісусом? Що ду-має Христос, коли каже „що буде пити нове вино з учени-ками в царстві? Чи добре робити браття, коли спитують Памятку смерті Господа Ісуса?
- 46-48—Чи ученики розумілися в день Пятидесятниці? Яка в наші радість?
- 49-52—Чи маємо право судити браття? Що значить їсти і пити недостойно? Подай причини, чому ми обходимо Памятку смерті Господа Ісуса? Чи прочі Християни знають про се? Чи вони пють чашу Господню і чи сповідають із його стола, чи з якого иншого стола?
- 53-54—Який пробі відає тепер Христос своїх послідувателів? Яким чувствам повинні ми приступати до вечері?

Переспів з Псалми 133.

Нема вже крапної людської в світі долі,
Як осупні братіки живуть по Божій волі.
Так миро дороге лисить на голові,
По Адроніній отікає бороді
І хана на його одягу саетову;

Так вершеська, сказати причіром п. слово
Роса паде в гора сіонських з жохрих хмар;
Так і на їх росить з неба Божий дар,
А з них щасливе життя і благословення,
І буде між у чести їх у людей іменна.

Домашнє життя Християнина

„Любі, любім один одного; бо любов від Бога, і кожний хто любить, . . . знає Бога. Хто не любить не пізнав Бога. Бо Бог є любов.” — 1 Іоанн 4:7,8.

Коли Ісус був тут на землі, Він так раз сказав: „Подумайте, що я прийшов неслати мир-впокій на землю; не прийшов я неслати мир-впокій, а меч. Бо прийшов я, щоб поставити чоловіка різно проти батька його, і дочку проти матері її, і невістку проти свекрухи її.” (Мат. 10:34,35) А однак, коли Він прийшов на світ, то ангели співажали пісні, називаючи Його князем мира: „Слава на вишніх Богу, а на землі мир-впокій, між людьми благоволення, добра воля.” (Лука 2:14) Ніхто не може заперечити тому, що Ісус Христос за цілий час своєї науки все проповідував про мир, і хто прийняв до серця його науку, у таких повстає „мир Божий, який переходив всякий розум.” (до Філіппин 4:7) Також і се правда є, що Він ніде і ніколи не закликав, щоб в насильний спосіб казавити мир-впокій в хаті, або у родині. Але Він знав, що хто прийме його науку, такий не зараз сподобасться всім в хаті. А навпаки. Він бачив наперед, як в багатьох родинах задля його науки повстане розділення: рідний батько повстане проти сина за се тільки, що сей хоче поступати так, як учив Ісус. Мати стане зневажати свою дочку за се, що си хоче жити свято, як навчав Спаситель. Також діти проти своїх родичів, назвуть їх дурними, коли ті, спізнавши науку Ісуса, схотять поступати не так, як досі. Але також Ісус бачив, як багато буде також таких домів, де ціла родина прийме науку Ісуса і будуть жити в мирі і в любові.

В своїх науках Ісус не подавав своїм послідовцям потрібних інструкцій, як мають поступати в поодиноких случаях в своїм житті. Він тільки послав маси правди і подав засади або правила, як теба поводитись у житті, але не подав вказівок, як маємо жити в дома, в родині, або, як маємо узгодити справи світа. Також не подав Він інструкцій Жидам, як мають узгодити своє народне життя, щоб їм вийшло воно на добре, ані не сказав їм, як мають жити з Римлянами, як мають поводитись з їх намісниками. Ні також не подав ніяких вказівок для інших народів, між котрих не було мари йти і навчати його ученики.

Також для церкви, крім того, що вказав, як мають залагоджувати спори між собою, не подав ніяких особливих вказівок. (Читай Мат. 18:15-18) З цього видно, що Ісус не мав на думці закладати зараз християнські держави, ані також не думав реформувати світа.

Від часу, як зійшла на апостолів сила Божя або дух, від тоді стало приставати до апостолів багато людей: Мужі і жінки і родичі з своїми дітьми. Безперечно, що родичі, пізнавши Ісуса Христа, старалися тепер обучувати своїх дітей в тій вірі. А дальше, як правда є Ісусі поширилася між поган, тоді і вони старалися також навчати своїх дітей в новій вірі. До таких домів ан. Павло писав свій лист до Ефесян. „Жінки горіть як чоловікам, як Господеві. . . Чоловіки любіть своїх жінок,

як і Христос полюбив церкву і себе видав за неї . . . Діти слухайте своїх родителів в Господі . . . І ви батьки, не роздражнюйте дітей своїх, а зрощуйте їх у науці і напаминання Господньому.” — до Ефесян 5: 22-25; 6:1, 5.

Не треба думати, що кожний живийський дім, який знав пророків і закон а описав віру в Ісуса Христа і став Християнином, ставав через се більше відданий Богу від інших з Погом, що також повірив в Христа. Правда, коли вони краще спізнали Бога, то й краще стали його любити. Вже закон вимагав, щоб родичі виховували своїх дітей в страхі Божій, як і свого вимагали апостоли від Християн. Також і раніше подружжя пожитте могло бути так само ідеальне, як і тепер. Тільки коли подружжя, муж та жінка, спізнали Ісуса і освятилися через нього могли ще краще любити себе, як раніше. Так повинні себе любити, як Христос полюбив церкву, що навіть життя своє видав за неї.

Ап. Павло так пише: „Отже будьте послідовцями Божими, як любі діти ходять у любові, як і Христос улюбив нас і видав себе за нас на жертву і на посвят Богу, у солодкі пахощі. Тому блаз і всяка нечистота або зажерливість нехай і не згадується між вами, як належить ся святим; ні безсором і дурні слова або жарти або те, що не відмовіти. Бо знайте се, що ані один будинок або нечистий або зажерливий . . . не має насліддя в царстві Христа і Бога. Тому ходіть оглядно, як мудрі люди, купуючи час, і сповняйте себе духом та дакуйте Богу, корючись один одному в страхі Божій. — Гляди до Ефесян 5-та глава.

Павло в сім посланнію пише дальше до жінок, мужів і дітей і слуг і панів, і дає їм вказівки, як мають поступати, щоб подобатись Богу. До жінок він каже, щоб слухали своїх мужів, як би Господя. Як причину подає се, що муж є голова жінки, як Христос голова Церкви. В обох разх голова є кормителем і овікуном. Щоб ці слова порозуміти, треба пам'ятати, що апостол говорить тільки до правдивих Християн, котрі посвятилися йти слідами Христа, а не до світа, котрий дещо тільки чув про Христа.

Дальше говорить він до мужів і наказує їм, щоб любили своїх жінок, як Христос полюбив свою церкву і видав своє життя за неї. Правдивий ученик Христа буде любити свою жінку, як би себе самого. На potwierдження своїх слів, що така сдвність і любов повинна бути між правдивими суургами, він вказує на перше сууржество, яке Бог сотворив в раю, кажучи: „Дятого те чоловік повинне батька свого і матір і пригоріється до жони своєї і будуть обидвоє одним тілом.” (до Ефесян 5:31) В сих словах криється вся правда, як се думають, що се означає, що мають приводити на світ діти. Апостол Павло хотів сям сказати, що сууржество повинно бути таке, яке Бог показав на Адамі. Ева зістала сотворена

Адама на се, щоби, хотай були віддільними, могли уважатись за одно.

Так було з дітьми перших родичів. Ідеальне подружжєство є тоді, коли двоє о скільки се можливо, стараються бути одним тілом. Павло тому кладе велику вагу на таке подружжєство, бо хотів через се показати, яка тісна лучність існує між Христом і його Церквою. Він не тільки є І Господом і Начальником і Вождь; Він не тільки головою свого тіла, але церква має бути злучена з Ним такою великою любов'ю, як муж з жінкою. І слова, діла і думки мають бути все скеровані в сторону Господа.

З цих слів не можна зараз заключати, що ап. Павло наказує, щоби під кожним зглядом любити свою жену, так як себе. Жінка може бути вишого погляду, як муж і тому може йому супротивлятись. Тоді слова апостола не обов'язують. Також тоді ці слова не обов'язують, коли жінка не підчиниться так, як про се приписує апостол. Через се не треба думати, що ап. Павло хоче тим сказати, що жінка є низша степенем від свого чоловіка, а тільки, що вони повинні бути в такому відношенні, як Церква до Христа. Перед Господом так само рівний муж, як і жінка; але, коли двоє, котрі є вже в Господі, хочуть оженитись, тоді мають перестерігати се правило; жена має уважати мужа своєю головою.

Відтак апостол звертається до Християнських дітей і каже: Діти, слухайте родителів своїх у Господі." Зовсім зрозуміла річ, що дитина не мусить слухати кожного розказу своїх родителів, если вони не узнать Бога, дітей. Тому апостол звертає увагу на першу заповідь. Але християнські родителі не мають роздражнати своїх до котрої є долучена обітниця; іменно на заповідь, котра каже: Поважай батька твого і матір, щоби добре тобі було і щоб ти довго жив на землі.

В очах дітей родителі їх видаються їм не все розумні; але також і родителі нерідко кривдять своїх дітей, не хотючи узнати, що вони вже дорослі і мають свій розум; дитина, котра поважає своїми родителями, не може вони не можуть бути все малолітні. Але в очах Божих

сподіватися Божого благословення. З досвіду знаємо, що если хлопець або дівчина поважають все своїх родителів, такі і пізніше будуть все добре поступати.

Привести на світ діти і виховати їх, аж до їх повнолітності, щоби сі заняли місце родителів, як отець і мати будучого покоління, і пізнали правду в любови, се велика одвічальність. Не вистарчить если родичі ведуть в дома християнське життя, вони мають звертати увагу на своїх дітей поа домом. Мають картати їх і нагадувати в Господі.

Дух нинішнього часу звертається радше проти такого подружжєвого життя, яке Павло захищає і ставить перед очі, і також проти такого відношення дітей і родителів до себе, яке по словам його повинно бути. Дуже часто подружжєство нинішніх часів не заключають в такій цілі, як Бог приказав, а тільки для задоволення певних забаганок.

В нинішніх часах дається завважити загальний непослух дітей зглядом своїх родителів. З одної сторони можна завважити, що родителі в нинішніх часах звертають малу увагу на своїх дітей, думаючи, що дітям треба дати волю і свободу; нехай сами навчаються зі свого досвіду. Через се діти стають свавільні і дичіють, і замість чогось доброго, звичайно навчаються самого зла. З другої сторони можна завважати, що теперішні діти легковажать собі своїх родичів, не маючи ніякого цінвання до всього старого.

Вказівки, які подає апостол і які могли би бути помічні до щасливого родинного життя, є дуже прості. Але для упавшої природи чоловіка є вони тяжкі; тільки хто посвятився Господу і постановив сильно служити Ному сей буде в силі виконати все і жити в щасті. Если правдиві Християне, отець і мати, зрозуміли добре, що їх спільне життя мають посвятити Господеві і відповідно сьому жити в такому случаю можна сподіватись що їх родинне життя буде, як найкраще ідеальне, який поставив нам апостол Павло.

Наслідки острих напоїв

„Не приирайся вину, як у бубку грає, як гарно світить і легко осідає; опісля воно вкупить, як гадюка, мов гасид-василіск, отрути випустить. — Бл. Прип. Солом. 23:31-32.

Кождий здорово думающий чоловік на саму згадку бути коли намоговим пияком аж задрожить на цілім тілі. Він ані сам не хоче статись таким, ні не хоче видіти свого ближнього в такому оплаканім стані. А однак всі знаємо, що тепер алкоголь шириться між народом в застрашующий спосіб, і тисячі тисячі жертв в людях і маетку потягає за собою. Здавалосьби, що всі добромислячі люде стануть до борби проти сього страшного ворога, котрий нищить старших людей і затроює немовлят у матерній утробі, що ужиють всіх сил, щоби дозволити йому таму; та на жаль сього не видати. Одні маючи користь з сеї отруї, а другі, діставшись під погубний вплив його, не видить, чи не хотять бачити до чого се doprowadить цілий світ. Св. Письмо каже, що

се буде тяжким проклятом для світа.

Надзвичайно шкідливий вплив, який алкоголь великує на тілі і на духу чоловіка, є добрим приміром або символом гріха, як він шкідить і що чинить з чоловіка. Найперше алкоголь побуджує чоловіка і немов дає йому більшої сили, або у нинішніх оживляє умову здібність, думки ділають сильніші; словом подає велику покусу. Опісля коли взяти його більше, упоє, і чоловік трачить контроль над своїм тілом і умом. Прекрасна людська машина гамується і ломиться; тіло стає немиче а ум перестає ділати. Той, що був колись сотворений на образ і подобу Богу, котрого образ на й тепер до певної міри має, падає до рівелі або й низше звичайної звірності. Рідко сам чоловік бачить себе у нетверезім,

няним стані; але як побачить когось другого в такім, то не хоче навіть вірити, що він сам денесом узяв так низько.

Ділявсь алкоголю є зовсім подібне до діляння гріху в чоловіці. Тому злі наслідки острого напиту представляють нам зовсім добре, як так само ділає і уноганьоз чоловіка гріх, если він припустить його до серця. Тут також найперше приходить побудження чоловіка; думки ділають сильнішє, до чоловіка приходить не знати звідки більша сила, і поволі гріх овановує чоловіком, і той навіть не бачить нещастя, в яке він попав. Від тоді він починає вже ломати всяке правило чесноти і всього того, що передше шанував, і не зважає вже на ніщо, ні на Бога ні на людей. Коли так далше в тім грісі позитас і находит в нім уподобання, тоді вже тратить здоровий розум і стає подібний звірині або паде ще низше.

Св. Письмо говорить о питтю вина і о надмірнім питтю його; одно захищає друге ганити. Воно також говорить о першій славі чоловіка і ніхто з людей не знає о сїм, если би Бог не об'явив їм того; також каже воно, яка слава і честь жде чоловіка, коли він поверне назад до Бога і стане йому повинуватись. І о тім також чоловік не знає би, если би Бог не об'явив їм в своїм Слові. Дятого можемо сподіватись, що в св. Письмі знайдемо все, що позиточе чоловікові, а що йому шкідливе і пошкоджує і відвертає від Бога. Тепер розберемо слова св. Письма поставлені на самім початку нашого уступу.

Так сї, що заховають тверезість, як і ті, що пропагують цілковите непиття острих напоїв, нераз покликають в своїх розмовах на св. Письмо, як на таке, що виправляє їх погляд. Але вони забувають, що св. Письмо не було дане на те, щоб навертнути цілий світ. Воно подає в першій мірі закон Божий, який був даний для Ізраїля; воно також є світлом і подає правдиві вказівки для Християн для послідователів Христа Ісуса, як мають жити і поступати в своїм житті. Але св. Письмо не має нічого спільного до діла зі звичайними членами так званих різних церков, котрих серце не звертається до Бога і до праведности. Вони правда нераз покликаються на св. Письмо, але не стараються пізнати його і так поступати, як воно каже, а тільки так, як їм згодно.

Між ізраїлятями були вправді так звані Пазарейні, котрі складали обіт Богу, що не будуть пити острих напоїв в цілім своїм житті. Також премудрий Соломон дає пересторогу своїм людям, щоб уважали при питтю, щоб не далися поклати напиту, о чім читаємо в його приповідках, то однак се не дає ніякої підстави прихильникам тверезости або і цілковитой поздержливости, щоб на свою неміч уживали св. Письма.

Першу звістку о шкідливім і надмірнім питтю вина знаходимо, коли читаємо о Ноагу, котрого лилого від вина найшов один з синів його. Правдоподібно він не знав, що атмосферичні зміни по потопі відлинули некорисно на грозна, бо передше можна було їсти їх до

сходу і нікому не шкодили. Але і тут він певно перебрав міру, бо инакше не був би так сильно паний від нього. Гріх, за який вигнано Адама з раю і за котрий спіткала його кара смерті, був непослух, або бунт проти Бога і сей дух непослуху перейшов на всіх потомків Адама. Ной, котрий до певної міри був другим головою людського роду, був послухний Богу, не було в нім духа некорі; ся його хиба, що перебрав міру в питтю, і тим згрішив проти себе самого, проти родина і проти свого Бога, була спільна його многим дітям.

Описав читасмо ще про многі случаи пиянства, де св. Письмо показує на погубні наслідки для чоловіка. Нааб і Абігу, два сини Ааронові, умерли наглою смертю, правдоподібно були пияні і тому принесли невідповідну жертву Богу. Через се однак Бог не змінив свій закон, в котрім наказував при певних жертвах приносити і вино, а тільки додав, що священникам не вільно було пити вина ні острих напоїв, коли входили у святиню, бо инакше умерли би (3 кн. Мой. 10: 9). Не маємо сказати, щоб Ізраїль, як народ віддавався пиянству, але читасмо у многих місцях, що священники і їх приятели любили пиянствувати. (Ісайя 28: 7) Вино, коли уживати його в уміркованій мірі, є позиточне, але надмір його шкодить чоловікові.

Під образом вина і острих напоїв Бог через уста пророків вказував на фальшиві науки і фальшиві вірування. Те саме говорить св. Письмо Нового Завіту. В останній книжці Одкровення св. Йоан говорить о невірній жінці, — розпустиниці, що тримає золоту чашу у руці йому нечистоти, блудничини свого. І означає, що вином блудничини її випили царі земні, котрі носили її на собі, представлені під образом червоного звіря о семи головах і о десяти рогах.

На чолі тої невірної-жінки було написано імя: „тайна Вавилон великий, мати блудничин і глотає землі.“ І каже Йоан, що ся жінка розпустинця, була аж пана від крови святих і від крови свідків Ісусових. Кождий дослідник св. Письма знає, хто є тою невірною жінкою-розпустинцею, що держить руку з царями і багачами цього світа, котрих своїх вином блудничини наповає їх. Вона уповає їх своїми фальшивими науками. Як вино уповає і з часом убиває духа в чоловіці, так також вона своїми фальшивими науками уповає і убиває духа людей. При помочи тих „царів“ буде вона і її дочки ще пити кров святих і кров свідків Ісусових. — Одкровення 17: 2-6, 14.

Хто хоче завести при помочи закону і держави тверезість або цілковите закарати пити острі напої, такий не повинен брати деякі місця з св. Письма, але приглянутись добре йому цілому. Ми вже повисше сказали, що святе Письмо не мало на цілі давати вказівки для всіх людей світа. Скорше можемо прийняти, як воно і на кождім місці каже, що воно подавало вказівки для Божих людей, головне для послідователів Ісусових, щоб знали, як мають поступати в часі свого посвячення Богу. Св. Письмо каже, що Бог назначив час, ко-

ли він візьме справи світа в свої руки; іменно, коли під правлінням Христа буде заборонено пити не тільки острі напитки, а також буде заборонено чинити шкоду або наносити кривду своєму ближньому.

Тоді не буде вільно чинити кому яку шкоду, але рівночасно всі будуть знати правду о Бозі і будуть думати о добрих речах про себе і про других. (Ісаїя 11: 9) Тоді Христос немов той пастир буде водити людей дорогами правди і справедливості. Се його царство буде так довго продовжуватись аж всі люди повернуть до первісної совершенности, якою тішився Адам, будучи в раю до свого упадку, коли всі будуть знова піддані під пробу, коли кождий покаже, чи він з цілого серця любить і слухає Бога і тому чи він заслугує на вічне життя на землі, де вже не буде ніякого прокльону. — Одержиття 22:3.

Во виду так ясної науки св. Письма, Дослідники Біблії кажуть сміло, що так звані християне не мають права при своїм законодавстві покликуватись на слова святого Письма. Ми тим самим не кажемо, ніби то люди не мали права завести у себе закон, котрий забороняв би пити всяких острих напоїв, але кажемо, що всякі такі закони повинні опиратись на підставі моральности і добра загалу, а не покликуватись при тім на св. Письмо, котрого не узнають в цілости. Царства сього світа, як такі не є царствами Божиими, і тільки в Його царстві буде об'являтися Його закон, виражений в св. Письмі.

Однак ми повинні звернути увагу на те, що св. Письмо дуже остро виступає проти острого напою фальшивими віруваннями і фальшивими науками о Бозі і проти таких, що називаються Його заступниками і учителями, а ними не є; також виступає остро проти вина церковного блудодіяння або проти фальшивих наук о Бозі, яких научили людей різні так звані церкви, котрі величалися, що служать Богу, а в дійсності служили царям і богаталям і всім тим, що були при владі в державах.

Ісус Христос о таких, що про око удають, що шанують Боже слово, а в дійсності сміються з нього, так каже: „Коли-ж світло, що в тобі, буде темрява, то як велика ся темрява!“ (Мат. 6:23) Такі звичайно не бачать, як дуже вони ломлять Божу волю і закон. А пророк Ісаїя так говорив о священниках-рабінах свого часу, як і о священниках теперішніх часів: „З'умійтеся і хвилюйтесь! Вони других осліпили, та й самі осліпили; вони п'яні, хоч не від вина, — заточуються, хоч не від напою.“ (Ісаїя 29:9) Теперішні священники подібні священникам рабінам з часів пророка Ісаїї, не мають поняття, чого учить і що предсказує Боже слово; вони немов п'яні, або мов ті, що сплять від підхмілля. Пророк подає причину сього, бо їх „серце далеко стоїть від мене, а страх їх передо мною походить від науки заповідей людських.“ — Ісаїя 29:13.

Моральний упадок між священниками се не повинна; вже за часів пророка Ісаїї були знані з морального у-

падку. Ось, як він описує їх: „Горе пороні гордих та ниних горе зовязому цвіту у величній окрасі його. . . священник і пророк спотикаються від опияючих напитков; поконані вином, ходять мов безглузді від напою в пізнанню похиблюються, похиляються в есуді. Столи в них новні гиду і блювотина, нема чистого місця.“ (Іса. 28:1, 7, 8) Із змісту слів пророка видно, що він не думав тільки про жидаїських священників.

Новий Завіт так само остро ганить всяке зло, як і Старий Завіт. Ми вже бачили, як євангеліст Іоанн бачив образ „матери блудниць“, показаний йому ангелом, під чим представлено йому, як низько упадуть всі так звані церкви, котрі називаються іменем Ісуса Христа, а котрі в дійсності немов жінка розпусниці покинули Його і зрадили за розкоші сього світа і получилися з царями і богаталями сього світа, або продалися за мамону. Що більше, вони пофальшивували науку Ісуса Христа і так научили людей і світ. Острій наміток їх фальшивих наук затроїв і осліпив серце і розум людей і тому вони самі і світ через них аснуть до цілковитої руйни і знищення. Паде їх підпора і вони падуть. Так бачимо, що сталося в Росії і на Україні, а до сього йде вся. „І підняв один сильний ангел камення, немаче млинського, великого і кинув у море, кажучи: з таким розгоном буде кинутий Вавилон, велика блудниця-жінка, і вже більше його не знайдуть.“ (Одержиття 18:21) „А десять рогів, що ти бачив на звірови, ті зненавидять блудницю, і спустошать її, і об'яжуть і тіло її зідять і спалять в огні.“ (Одержиття 17:15) Ті сили, що її довели і підпирали, самі допоможуть до її цілковитого знищення. Бачимо з всесвітніх подій, що до сього йде, і такий її буде кінець, бо так слово Боже предсказує.

Ваш Господь Ісус, коли був на землі, обіцяв своїм ученикам, що будуть з ним в небі если позістануть йому вірні. Він обіцяв, що будуть враз з Ним у великій славі і будуть з Ним царювати. (Лука 12:32-33; 29-30) Вони і їм подібні, що хотіли йти слідами Христа Ісуса, мали бути Церквою Його, і нареченою Його, а весілле їх або спозука їх з Ним мало наступити, коли Він прийде вдруге з великою славою і силою — Мат 16:27; 1 Петра 1:7, 13; 4:13; 5:4; Колос. 3:4; Ісаїя 45: 9, 11.

Вірні послідователі дорогого Ісуса знали, що треба їм ще довго ждати на свою нагороду (2. Петра 3:8,9). Вони умерли, але свої віри в слова Ісуса не виrekliли; вони знали, що Він дотримає своєї обітниці. Їх за життя зневажали і за ніч мали, але вони на се не зважали. Їм тільки розходилося о се, щоб у Ісуса не стратити ласки, щоб Він не погордив ними, як невірними йому, і тому не зважаючи на ніщо і на нікого старалися бути вірними свідками Ісуса, щоб осягнути сю ласку бути дітьми Божиими а братами Ісуса. Але багато із тих, що називалися учениками Ісуса, утратили єю надію і віру в Його обітницю, і покинули Його, а радійши стали служити сьому світу і мамоні.

Рут і Ноєма

„Твій народ буде моїм народом, і твій Бог моїм Богом.“ — Кн. Руті 1:16.

Історія, яку оповідаємо, сталася багато літ по побіді Гедеона над Мідянітами. Було то в часі голоду, який навістив край Банаан. Голод се не новина в сім краю: кожний патріарх закоштував його, і Авраам і Ісаак і Яков досвідчили його на собі. Правдоподібно сі шнигуні що розвідували Банаан, мали на думці посуху, яка навістала сей край, коли казали, що се країна така, що пожирає людей. — 4 кн. Мойсея 13:32.

Але коли Ізраїльтяне увійшли у сю країну, тоді посухи не мало бути, бо там Бог обіцяв їм, що як будуть вірні своєму завітowi, тоді сійба і жнива будуть без перерви і Він буде ними опікуватись. — 3. Мойсея 26:3,4.

З історії про Рут і Ноємі бачимо, що голод був великий в околиці Вефлієму, і що мусів довго тревати, коли Елімелех, зможний чоловік колись, взяв свою жену і двох своїх синів, кинув край і своє господарство і піїшов в чужий край Моавійський. Видко, що голод панував в цілім юдським краю.

З поведіння Елімелеха бачимо, що він стратив віру в Бога, бо ставив висте край Моавійський і пожитте з ворогами краю, як сподігати на Божі обітницї. Йому більше лежало на серці матеріальне добро своєї родини, як завіт з Богом і надія Ізраїля. Можна сказати стратив надію на Божу поміч і злегковажив собі завіт, під яким він уродився. Се видко в самої історії, котра подає дійсну подію, але рівночасно є типом на щось инше, бо Вефлієм котрий він покинув, означав дословно дім хліба.

Хотий Бог посилав голод на Банаан, то однак він тим не лопив свого завіту; се була вина Ізраїльтян, що стратили віру в Бога, через що не мали хліба у своїм краю. — 3 кн. Мойсея 26:20.

Елімелех поселився в Моавійським краю, але не довго там жив. По короткім часі він там умер, полишивши двох синів і вдову жену. Коли сини прийшли до літ поженилися там, взявши собі жінки моавські. Але і вони скоро померали не лишивши дітей по собі. Так отже Ноєма лишилася з двома невістками. Тоді зачула вона, що в Банаані є хліба доволі, тому постановила повернути до Вефлієму. Невістки, Орфа і Рут рішились не лишати матери свекрухи і постановили йти з нею до Вефлієму. Але в дорозі почала Ноєма просити їх, щоб не звязували собі світа з нею, а остали в дома і виходили заміж між своїми людьми. Але вони любили свою матір свекруху і з жалю стали плакати. Та Ноєма стала представляти їм, що вони будуть щасливі в своїй країні. Тоді Орфа поцілувала на прощання свою свекруху і вернулася до своїх. Але Рут не поступила так. Вона пригорнулася до неї і каже: Не силуй мене покинути тебе і вернутись від тебе. Кудя пійдеш ти, тудя і я піїду, і де жити меш ти, там і жити буду; твій народ буде моїм народом, і твій Бог буде моїм Богом. І де ти помереш там і я померу, і бажаю, щоб і мене там поховали. Чи так, чи сяк

чи так вчинить зі мною Господь, одна смерть розлучить мене з тобою. — Кн. Руті 1:16,17.

Так отже Ноєма і Рут вернули до Вефлієму. Коли люди побачили її здивувались і питали оди одного: „Чи не Ноєма се?“ Не могли її спізнати добре, так дуже змінилася за той час, як покинула була з мужем Вефлієм. На се вона відказала: „Не звіть мене Ноємю (приємною) а звіть мене Марою (гіркою), бо Всемогущий післав на мене велике лихо. Я вийшла відсіль заможна, а Господь вернув мене сюди з порожніми руками.“ — Рут 1:19-21.

Саме відбувалися ячмінні жнива, коли вони повернули. Рут сейчас взялася до роботи, щоб призбирати дещо на прокормлення себе і своєї матери-свекрухи. Тому попросла свекруху, щоб дозволила їй пійти на поле збирати колосся позади жінок, може хтось змилосердиться і не буде її боронити сього. Сталось, що вона вийшла на поле Бооза, багатого чоловіка, що був з Елімелехового роду. Коли Бооз вийшов до жінок, поздоровив їх словами: Господь при нас! А жінки відповіли: Благослови і тебе Господь! (Рут 2:4) Се красивий образ, як властивість і робітнички желяють собі від серця благословення Божого.

Бооз зауважив Рут і питає наймита: Чия се молодниця? А сей оповів йому, що се Моавітянка, що повернула зі своєю свекрухою, не хотючи опускати її на старші літа, і вийшла тепер збирати колосся, попросивши наперед чи її буде вільно. І ось збирає вона колосся за жінками від самого ранку і досі і навіть домів не ходила. Бооз, прийшов до неї ближше і промовив: Слухай небого! Не ходи збирати на инше поле і не переходи звітен; будь тутечки з моїми дівчатами. Де вони живуть, там і ти ходи за ними. Я дав приказ, щоб тебе ніхто не напастував; як тобі схочеться пити, то йди до посуху та й пий те, що мої пють. Рут поклонилася йому і подякувала за його ласкавість до неї і до її свекрухи. На що Бооз відповів, що він знає добре, що вона покинула свій край а піїшла з свекрухою, не хотючи її покинути на старші літа самою, і додав: Нехай тобі буде повна нагорода від Господа, Бога Ізраїлевого, до котрого ти прийшла, щоб під його крилами захистити себе. — Рут 2:12.

Рут ще раз подякувала йому, що вона знайшла ласку у його очах. А коли прийшов час обідати покликав її Бооз також і казав їй сісти враз з пречими жінками і їсти. Подав їй праженого хліба, і вона їла і наїїлась до сита, і ще зісталося. Вілтак Бооз наказав своїм робітникам, щоб лишили подостатком колосся за собою, щоб Рут мала що збирати.

Так збирала вона аж до вечора і змолотила зібране і занесла до матери-свекрухи. Коли Ноєма побачила се, утіїлилася тим, а розвідавшись, на чім поли вона збирала, додала, що Бооз те її родина. Віл тоді Рут йшла кожного дня на поле Бооза і збирала колосся позади жінок, аж скінчилися жнива ячмінні і иженничні.

Коли надійшов час молочення Носмі залучала скористати з нагоди. Порадила Руті, щоби викуналась і убралася в найкращу одіж і підглянула де Бооз лягає спати і там опісля у його ногах постелила і лягла. Закон Мойсея наказував, що если вдова лишиться бездітною, тоді родич найблизший мав взяти її собі за жену. Таким родичем був Бооз. Вона так і учинила. Коли вночі Бооз пробудився, зжахнувся, як побачив молодицю і питає: Ти хто? А вона сказала: Я Рут, твоя служебка: прости ти мене над твоєю служницею, бо ти родич.

„Будь ти небого благословенна від Бога — сказав Бооз. Не бійся нічого, я вчиню заклика тебе все, що ти сказала, бо увесь народ мій знає, що ти добра жінка. Се правда, що я є родич, але є ще ближчий родич. Коли він не схоче прийняти тебе, то я прийму тебе, як дійсно живий є Господь. — Рут. 3:11-13.

Бооз будучи характерним чоловіком, скликав усю громаду і найблизшого родича Носмі і при свідках всіх зажадав, щоб він як родич прийняв наслідство Емілехана і дав собі Рут за жену. Коли той відмовився, тоді Бооз заявив, що він як слідує родич бере її за жену. Рут чулася щасливою, що стала женою його а не

того другого.

Ся красна історія є правдоподібною завдяки тому, що би подати ланцюг родоводу Ісуса Христа від Фареса сина Юди аж до Давида, потрібне отримати був Босей, який Бооз від Рут. — Гляди Маттея 1:5.

Образ Бооза і Рут представляє нам сина Христа Ісуса і його Церкву. Крім цього в сій історії показано, як Ізраїль втрапив у свої замі, але оскільки повертає назад до заски. Ного дім хліба, ласка Божя, на його гріх терпів голод і злима, який мав бути для нього життям, став причиною його смерті. (де Римляни 7:10). Та приходять тепер час, що Ізраїль, котрий там загинув був відхищений від ласки Божої, почне знову отримувати ласку Божу і благословення від нього у землі, котру обіцяв дати їм їх отцям. — Єзекієль 36:26.

Правдою і вірою Рут є прекрасним образом тих, котрих Бог покликнув до Христа до своєї служби, котрі не втрачати надії на обітницю, які подає їм Ісус. Приклад її посвячення для матері свекрухи є добрим прикладом для послідователів Христових. Можна сміло сказати, що тільки ті, що мають такого духа, будуть гідні брати участь у весіллі Агніа.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Маття на 23. марця 1927

„Згадайте перші дні, в котрі ви просвітнілись, перенесли велику боротьбу терпіння та на знамену і згущення встановили, то будучи співниками тих, що так жили.“ — де Жиди 10:32,33

Пам'ять найсвітліших братів потребуєть немочи, злочоту і відновлення братів. Бог так уложив, що ми самі одні не вистарчаємо собі, і хотів будемо сподіватися на Господа, однак, як видно, будемо ще потребувати допомоги і любові наших товаришів у винограднику Христовім. Нема такого, котрий хотів трохи зменшити труд і спокосту дня у службі евангелії, щоби не похвалив свої думки. З того діти Божі можуть бачити, що хотів самі не посидіти великих талантів або здібностей і не можуть проповідувати евангелію, то хочуть в інших способом можуть брати участь в тій праці і допомагати нести радість міст також.

Маття на 30. марця 1927.

„Коли ж те все буде знищено, якими ж ви повинні бути у святій житті і побожності.“ — 2 Петра 3:11.

Чоловік сотворений на образ і подобу Божу, не повинен розсипати різних сластей; а його уст не повинні виходити нечисті і грішні бесіди, які сприяють Богу. Такі слова повинні бути далекі від тих, що називаються по широті і по правді іменем Христа. Пам'ятаймо, щоби кожного дня старалися покіряться своїм поразкам а Богом: щоби не стало при нас яке пусте слово, за жере Ян не жалувати, а тим самим вказує би напрошене. Если будемо старатися розділення перепрошувати Бога за наші провини і буде просити о його ласку, щоби нам утіхало більшою силою, щоби ми могли виконати покаяння наступного дня, то можемо бути певні, що вони станемо на суд перед Богом, будемо опраудані через Христа, маючи свідчення Божє святого духа, котрий засвідчує нашому духови, що ми є праві і ми в його очей.

Маття на 6. квітня 1927

„Коли хто терпить, як Християнин, нехай не соромиться, а прославляє Бога за сю участь.“ — 1 Петра 4:16.

Отже небесний дозволяє на хоробу і різного рода невдахи, яких завдяки тому, що старались всіма силами служити правді, бо через се показуємо нашу вірність і любов. Если б ми не зазнали ніяких негод, або если б ми не терпіли буну в чудесний спосіб від нас відійти, тоді служба Господня не виконала би від нас ніяких жертв, і тим самим наша воля терпіла охотно зади правди не перейшла би проби. Але так, тоді великий біль або терпіння або рана, яку нам хто завдав на тілі або почуванням, і виключає нас від себе або і убиває дословно зади Правди, то все свідчить нашому духови, що ми вірні Господові. З таких терпіння ми повинні радуватися, як про се каже наш Спас і ап. Петро.

Маття на 13. квітня 1927.

„Коли ви не будете їсти тіла Сина чоловічого і не будете пити його крові, життя не будете мати в собі.“ — Йоан 6:53.

Дорогий Спасителю, ми радо поринемося Тобом, як і Ти кормив нас своїм Отцем (6:57: 4:32-34) і сподіваємося заслуги твоєю, яку Ти заслужив для нашого оправдання, коли себе як совершенного чоловіка приписи в жертву за нас на хресті. Так само раз будемо пити з Тобом чашу терпіння і смерті, будучи переконані, що се велика ласка терпіти з Тобом, щоби в будучім німі могли царствувати з Тобом; — і умерти з Тобом, щоби у вікій вічності ми могли жити з тобою і бути подібні Тобі і умістити Твою любовю і твоєю славою, як твоя Невіста. О, щоби ми могли бути вірні, не тільки при обхожденні пам'ятки, але і сповідали се, на що понамаємо. Дорогий Господи, ми чуємо твоє слово: „Ви чашу мою пити можете і хреститися, яким я хрещусь, хрестити метеле.“ Господи, ми самі з себе не є в силі учинити такої жертви, але твоя ласка нам допомагає, бо ми є Твої, ми віри Твої.

Переклад з Псалма 91.

Хто в Божій допомозі надію покладе,
Той а Богом на землі, як у раю проживе;
Той скаже: Господи! Ти в смутку мій ратуєш,
В неволі і в біді заслона і притулок.
Бо а довгого тенет Він тебе освободить,
І язика людські од тебе притупить;
Од ворогів тебе ласкама Він заступить,

Обгорає криваво, притупить, оборонить.
І праця Божа дук твій буде і скарба,
І не слітка тебе в півнях перелаз,
І гостра дном стріла до тебе не торкнеться,
Тебе нічна мара і денний біс жахнеться.
Махнеш на чино, тут серп тисячу поже;
І все вітре кругом, жалом все злиже й згубить,
А дальше я на ступінь до тебе не підступить.

„Блаженні, кого гонять за правду, бо їх царство небес.“ - Мат. 5:10

Лист зі Злузжич — Збориш — Галичина.

Любі в Господі. Лист від нас я отримав за котрий вам сердечно дякую. Не можу віддячитись Богу. Також радуюсь, що ви пославте більше слово живучого Бога. Тому нехай на нас зійде слава Висшого і нехай отінить нас. Невідомо нам, що у нас в Збориш відбувався місія, котра мала на меті оборонити вірних, від релігійних сект. Однак найбільше бачили було про Правду і нашу правду, на ній Господній. Силачов уже („Збориш“) Божиї називає ім вірних (але не Богу), щоб не читали наших книжок, — мовляв що вони містять дикі науки; та жадав прислати від людей, щоб не читали Слова Божого, котрі відані в цих книжках — і аж тепер ми ухилили благословення Бога. І що-ж? Много народу записалося, що на будуче по будучу читати книжки. Що за велика ще темнота у нашого народу, — але я думаю, що се вийде їм на велику науку, коли прочитають їх. Тоді вони прислухаться. Це найгірше мені бачить, що я отримав „Братів“, про котрого я вам писав. Зі всім своїм знанням ніколи не читав і розумів Богу, а сей останній радий щоб не читати і не студіювати, — до коли брат сказав що хочте любити читати і до чого-чого писати, — тоді він каже до нього: Слухай і я читав книжку: Парфа Божа, Неречитий раз — каже євангеліст — якийсь дуже важкий і ніякий по уся, і не знайшов в тих книжках бачу; неречитий і другий раз і все дуже мені тішило — і тепер додає, — але, як я неречитий третій раз, то переконаний, що то ложна наука. І сини сапожників би на поір переконані мого брата. Що-ж ложного він знайшов, крім се, що вона протиставляється неправді і несправдливості і любить правду і жадає справедливості. На слідуючу ведімо випадоси казання і заграємо, що хто буде читати, то того не виснажимо, і не вийде до них з кривизною і такою шкідливістю з парохії та заграємо розв'язати і несотворенні річчю, та, що наш парох не знає дієної правди боїться і кориться впасти людським мудростям. І пароху тут вийде, що слова Божі виконуються, бо читаємо у пророка Ісаїя (29:13), „І сказав Господь. Ніякий сей народ устими тільки близяться до мене і в серці тільки мене шаную, серце-ж його далеко відстоїть від мене, а страх їх переді мною походить із науки заповідей людських. Тим і я з людьми тими незвичайне даю чудотворення, та, що мудрість у премудростях їх змиче й розуму в їх розумках не стане.“ — Ось і се мені тішило, що ці слова є як би євангелістського часу в їх життях. В якого єдинця, котрі хотять жити правдою, але власне страх з пересудів людських держить їх в темноті. Я вже й не пишу вас о надіслання мені біблії, літератури, бо я радий, щоб ви писали іграми в ці оклади до парохів біблії просвіщені. В нас піла біда бо тут міститься монастир і вони всі тримають в праху. Я не молодий і в правді і в літ. Радичі мене дуже значили, аздає слова свого. Так, що всяка розсудка підбивається дуже на його шість, бо дуже много переноси досвідчен — однак не охмипайте і мене а виснажте мені можу — бо се називає слова правди Вішнього Бога. А тепер благодать вам і слава Висшого нехай отінить нас. Ваш новонароджений — К.К.М.

Молодотин — Почеміні — Галичина.

Мир вам і благословення! Дорогі в Господі Брати. Невідомо нам я отримав від нас книжечки за котрі щиро дякую. Наславий перед дякую Богу, що Він лаучив нас духом своїм до науки, бо хотів ми далеко від нас тілом та духом завжди з вами. Дякуюмо Господу за його дар і любов, що Він не оставив нас в темноті, котра обилає світ, але послав Слово єдинородне Сина, і дав нам дар від духа, бо книжки видані нами, а слово Господнє много раз вже загубили нашими людьми і живлять їх на дошче світла. Проте я прошу вас вишліть нам ще цих книжок, котрих недостало. Оскільки можливо просимо не забувайте за нас, бо ми щойно зачали пізнавати Слово правди. І ми за нас не будемо забувати у наших месниках. Боже нас слово Боже знаходить місце відпочинку у деяких людських серцях і много їх, котрі відкидають засліплені і убіраються до світла правди. Клер се найбільший ворог правди. Він сильно старастся гасити слово Боже і сильно ополгає нас. Однак ми знайшли і віруємо, що Ісус Христос послав світ і аскакий увислючий на Нього не згина. — Остаємось в Господі ваші менші Р.К.

Лист зі Щирці коло Львова до одного з братів в Америці.

Дорогі брати: Мир вам. Простіть мені, що так довго не відомив вас, яка робота відбулася тут, через війну, але, який ви нарісали мені. Сього року війна в буці до одного знаменного до Гр. і дуже мало буде мені саудатів, як він зачав евангелісти в царстві Божім. При тій спосібності, від нього я дістав кілька книжок, котрих я ще писав не читав. Тепер дошлю вам, кілька якого класету мав я, бо через війну вона прийшла жандарми і забрані мені всі книжки а мене і ще моїх співтоваришів арештували і оскржили в більшістю — та се, тільки, що ми зачали читати; паренті відбулася і розправа. Вони на слідку з жандармом висукали на нас кривих свідків, але стався воля Божа. Що правди ми ще мало знали о правді, бо тільки деякіх книжок прочитали. По кількох розправах висутили нас — бо суд брав за свідків майже ціле село. Наше терпеливість і відданість у руки Того, що задала нас після свого єдинородного Сина дістав підгородження, а поклав і згідно його саудат на велику радість, бо через се люди мали нагоду довідатись в царстві Божім, як також о підступі і великій брехні, якої утїла саудат сатани. Дорогі мої по валому часосердю свідчили про мене у Товаристві, щоб вони не виставили виснажити мені на долі Варшаву Бачу, бо се, як би хай духом, котрий походить зі Слова Божого, котрого всімось бачимо, щоб зновити терпіння і досвідчен, яких ми віддали може і нагоди підіти не мали. Кінчу се коротко виснажити до вас, бо не в силі описати, яке досвідчене ми перебули. Дякуюмо вам за покору, котрий оповістили мене і сповідали від всіх вірних і житанських церемоній. Кінчу і поручаюся пам'яті ваш брат І.Д.

Григорій — Галич.

Сердечно поздоровлення у любові Христовій. Дорогі брати: Несмію віддячитись до нас і прошу щоб ви не одержали нам писемки Варшави Бачу і літератури за котру ми дякуємо ніяким не „у“ братів і представителів у Львові. Ми дяка Богу вже значно підросли користуватись літературою і слова Господнього. Не мало ми і знанню з усіх устали, та тільки досвідчене виходить нам на користь. В Колодні є євангеліст, котрі довідані о ній адрес прислали мені кілька писем, Мико і Наука. Там я знайшов много бачу та писемко анота, щоб стати фактично, що душа безсмертна, коли са. Писемко учить що душа немірна, що душу можна забити, втопити, погасити, дати за другого, на що майже ніч не відписали мені, а ще до свого бачу надрукували, що у Галичу є 70 Бачу і в і провідник — Дорогі брати дивись на всі застави старастяся, щоб найбільшутини тільки впасти, кождому, хто відносить П, щоб відноситься на деяка світло, але маємо занепасти слова Божого, що забраних не зведе. Головно се є трохи досвідчене для початку і в правді — та однак ПРАВДА така ясна, що всякий, хто має чисте серце скоро пізнає П. Ми вважали містком, що брати відумуєть, надати журналу „Золотий Віс“, що нехай Огень негасить дошче. Тепер бажано нам благословенні сили і втерпелості остаче. В нашій любові вами в Христі — М. Т., В. Д., С. Г., В. С., Н. В.

Лосич — Щирці.

„Чесне Товариство! Познаєш мені в руки карта наша п. а. „Учітесь брати наші.“ Тому я й рішився написати до вас щоб ви надіслали нам літературу, котрої тут не можна нігде дістати. Спради прийшло кілька книжок тут одному, але дуже розхватула та, що й він сам не читав і тепер ходив, щоб не впасти, бо те все, як би випало, чогось, що найбільш заспокоїти душу чоловіка. Наука ся, котра в дійсності оцрта на слова Божі, дає нам стала дуже цікава в порівнянні з тими стежками, якими нас провадить наше духовенство. Село наше велике числить око-до 4,000 душ, отже кілька примірників отрималих, не можуть задовольнити і достарчити всім той науки, котрі в собі записали. Отже ми просимо вишліть нам, як найскорше. Ми віримо, що Бог нагородить нашу правду, що нехоче нас до світла правди. Чекаю з нетерпеливістю . . . А. К.

Червоніють хворі, червоніють, Потемніло небо над „Горами“
Від кручачи бачи візми;
Далеко дуброви сніжить;
Дуги і береги засніжують.
Господи Господи з вітраж;
Господи брати з народом;
Про царство Боже, що перед нами.

„Послідувачі“, товариші-брати Не такому міню одержати
Можливі любови зайзати: Не маючи любови чим доказати,
Не три слова в-рад наставляйте „Духа“ товариші-брати
Золотими трубами несете грайте. Дайте доказ любови палати!